

ἀκρατῆς ὁ νέος. ἀπειρος γὰρ ἦσ' ἡτ' τὸν βίον A
 παρῆξεν. οἱ λόγοι δὲ ἐκ τούτων καὶ παρὲ
 τούτων. ἔτι δὲ τοῖς πάθεσιν ἀκολουθητικῶς
 ὄν, μεταίως ἀκούσεται καὶ ἀνοφελῶς. ἐπει-
 δὴ τὸ τέλος ὄσιν, οὐ γινώσκει, ἀλλὰ παρῆξεν.
 διαφέρει δ' οὐδὲν νέος τῶν ἡλικιῶν, ἢ τὸ ἡ-
 δὸς νεαρός. οὐ γὰρ παρὰ τὸν χρόνον ἢ ἡλικί-
 ας, ἀλλὰ διὰ τὸ ἡτ' πάθος ζῆν, καὶ δια-
 κειν ἔμελλε. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἀνόητος ἢ B
 γινώσκει γίνεται, μεταίως τοῖς ἀκρατέσι τοῖς
 δὲ ἡτ' λόγον τὰς ὁρέξεις ποιουμένων καὶ
 παρῆξεν, πολυαφελῆς ἀεὶ ἐστὶ τὸ παρὲ τού-
 των εἶδέναι, καὶ παρὲ ἡτ' ἀκρατοῦ, καὶ πῶς
 ἄποδεκτόν, καὶ τὴν παρῆξεν μετὰ, παρῆξεν
 μιᾶν τῶν ταύτων.

Κεφάλαιον 6.

Λεγόμενοι δὲ ἀλαλαβόντες, ἐπειδὴ πᾶ-
 σα γινώσκει καὶ παρῆξεν: ἀγαθὸν π-
 νος ὁράμεται, τί ὄσιν οὐ λέγονται τῶν πολιτι-
 κῶν ἐφίεσθαι, καὶ τί τὸ πάντων ἀκρότατον
 ἦσ' παρῆξεν ἀγαθόν. ὀνόματι μὲν οὖν χε-
 δὸν ὑπὸ ἦσ' πλείστον ὁμολογεῖται. τῶν γὰρ
 ἄδυστοιχοι καὶ οἱ πολλοὶ, καὶ οἱ χερσίν-
 τες λέγονται. τὸ δὲ δὲ ζῆν καὶ τὸ δὲ παρῆξεν-
 τιν, ταῦτον ὑπολαμβάνουσιν τῶν ἄδυστοι-
 χῶν. παρὲ δὲ τῆς ἄδυστοιχίας, τίς ὄσιν ἀμ-
 φισβητοῦσι. καὶ οὐχ ὁμοίως οἱ πολλοὶ τοῖς
 σοφοῖς ἀποδιδόσκειν. οἱ μὲν γὰρ, ἦσ' ἐπαρῆξεν
 τι καὶ φανερόν, οἷον ἡδονῶν, ἢ πλούτου, ἢ
 τιμῆς. ἄλλοι δὲ ἄλλο. πολλοὶ δὲ, καὶ ὁ
 αὐτὸς ἔμελλε. νοσήσας μὲν γὰρ, ὑφείκει. πρ-
 νόμιμος δὲ, πλούτων. σωειδότες δὲ ἐαυ-
 τοῖς ἀγνοοῦν τὸ μέγα τι καὶ ὑπὸ ἡτ' ἡτ' ἡτ' ἡτ' E
 γινώσκει. διαμύζουσιν. ἔνιοι δὲ ὄφοντο παρῆξεν
 τὰ πολλὰ ταῦτα ἀγαθὰ, ἀλλὰ οὐ κατ' αὐ-
 τὸ ἦσ', ὃ καὶ τοῖς δὲ πᾶσιν ἀπὸν ὄσιν τὸ ἦσ'
 ἀγαθὰ. ἀπάσας μὲν οὖν ἐξετάζειν τὰς δό-
 ξας, μεταίως ἴσως ὄσιν. ἔμελλε δὲ τὰς
 μέγιστας ὄσιν παρῆξεν, ἢ δοκούσας ἔχειν
 πινὰ λόγον. Μη λαοδωτέων δ' ἡμῶς ὄσιν δια-
 φέρονται οἱ δὲ ἡτ' ἀρχῶν λόγοι, καὶ οἱ ὄσιν τὰς
 ἀρχάς. δὲ γὰρ καὶ Πλάτων ἡπύρει τῶν ἡτ' ἐξή-
 τε, πότερον δὲ ἡτ' ἀρχῶν, ἢ ὄσιν τὰς ἀρχάς
 ὄσιν ἢ ὄσιν ὡσπερ ἐν τῶν σαδίων δὲ ἡτ' ἀθ-
 λοτεῖσιν ὄσιν τὸ πέρας, ἢ ἀνάπαλιν. ἀρκτέον
 μὲν γὰρ δὲ ἡτ' γινώσκων ταῦτα ἢ διπῶς τὰ
 μὲν γὰρ ἡμῶν, τὰ ἢ ἀπλῶς. ἴσως οὖν ἡμῶν γε

quippe cum imperitus actionum vite sit
 ex quibus, & de quibus rationes confi-
 ciuntur. Adde quod cum perturbationes
 sequatur, frustra & inutiliter audiet. fini-
 enim non cognitio, sed actio est. Interet
 autem nihil, iuuenis etate, an moribus iu-
 uenilis aliquis fit. non enim defectus pe-
 nes tempus est: sed quia & vivit, & singu-
 la persequitur ex perturbatione. Talibus
 enim cognitio, perinde atque incontinen-
 tibus inutilis euadit. Illis autem esse per-
 quam utilis potest: qui secundum ratio-
 nem & appetitiones & actiones suas mo-
 derantur. Ac de auditore quidem, & quo-
 modo admitti huiuscemodi rationes de-
 beant, quidque proponamus, hactenus e-
 xorsum sit.

CAPVT II.

Nunc iam dicamus repetita oratione,
 quoniam omnis cognitio, omnisque
 electio bonum quoddam appetit: quid-
 nam illud sit, quod ciuilem appetere di-
 cimus: quidque illud, quod omnium a-
 gendorum bonorum summum est. De no-
 mine sane inter omnes ferè constat. nam
 & plerique & elegantes felicitatem id ap-
 pellant: & felicem esse idem quod bene
 viuere, benèque agere esse opinantur. De
 felicitate verò, quænam sit, dissentiuunt. ne-
 que simili modo & vulgus & sapientes
 eam definiunt. nonnulli enim aliquid ex
 iis, quæ euidètia, manifestæque sunt, vt vo-
 luptatem, vt diuitias, vt honorè: vt aliud
 eam esse dicunt. sæpe etiam fit, vt idem de
 ea diuersa opinetur. cum enim ægrotat,
 sanitatem: cum pauper est, diuitias sum-
 mum bonum putat. qui autem ignorant-
 iæ conscijs sibi ipsis sunt, eos admirantur,
 qui magnum quid ac supra vires suas re-
 ferunt. Nonnulli verò præter multa hæc
 bona aliud quoddam per se bonum esse
 existimarunt: quod esset in causa, vt omnia
 etiam hæc bona sint. Sed omnes velle opi-
 niones exquirere superuacaneum fortas-
 se est: satisque erit, si eas solummodo in-
 uestigemus, quæ extant maximè ac superè
 minent: vel videntur rationem aliquam
 in se habere. Neque tamen illud nos la-
 teat, differre inter se disputationes, quæ
 vel à principijs fiunt, vel ad principia. Re-
 ctè enim etiam Plato de hoc dubitabat:
 quæ rebátque utrúmne ab initijs, an ad ini-
 titia via esset: perinde atque in stadio, à
 munerarijsne ad metam, an econtario.
 Nam à notis est incipiendum. ea autem
 duobus modis sunt: alia enim sunt nobis,
 alia absolutè ac simpliciter nota. fortas-
 se igitur ab iis nobis est incipiendum,
 a iij.